

Ηλίας Γραμματικογιάννης

ΛΕΟΠΟΛΔΟΣ ο Θαλασσινός

Αθήνα 2022

Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής Θεάτρου Πορεία

Ο Ηλίας Γραμματικογιάννης γεννήθηκε το 1980 στην Αθήνα. Είναι διδάκτωρ μηχανικός του ΕΜΠ, με μεταπτυχιακές σπουδές στη Διοίκηση Επιχειρήσεων και στο Περιβάλλον. Ίδρυσε και εργάζεται στην εταιρεία ΤοπογραφΩ, ενώ δραστηριοποιείται έντονα στο χώρο της αγοράς ακινήτων.

Έχει δημοσιεύσει και παρουσιάσει εργασίες στην επιστημονική περιοχή της Χωροταξίας, του Συμμετοχικού Σχεδιασμού και των Συστημάτων Λήψης Αποφάσεων.

Στα προσωπικά του ενδιαφέροντα εντάσσονται, η εκλαΐκευση της επιστημονικής γνώσης μέσω του διαδικτύου, όπως επίσης η μελέτη φιλοσοφικών κειμένων και η συγγραφή.

Τηλέφωνο Επικοινωνίας: 6932537997

Email: grammatice@gmail.com

***

Το έργο γράφτηκε στα πλαίσια της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2021 – Μάιος 2022) με εισηγητές τους Θανάση Τριαρίδη και Μάνο Κουνουγάκη.

***

Το θεατρικό έργο *Λεοπόλδος ο Θαλασσιός του Ηλία Γραμματικογιάννη* διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY NC ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

***

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τον συγγραφέα.

Τα Πρόσωπα

1. Λεοπόλδος, Μάγειρας, Εστιάτορας, ετών 55.
2. Μπόνγκο , Πατέρας οικογενείας Μπόνγκο, ετών 55.
3. Μπόνγκα, Μητέρα οικογενείας Μπόνγκο, ετών 45.
4. Μπόνγκι, κόρη οικογενείας Μπόνγκο, ετών 25.
5. Θαλασσινοί, οι θεατές

Περίληψη

Στον κόσμο δεν είναι γνωστό ακόμη το μαγειρικό αλάτι. Στο απομονωμένο νησί Αναλάτα, ο μάγειρας Λεοπόλδος ικανοποιεί τους ιθαγενείς με ευφάνταστες μαγειρικές πατέντες. Μια μέρα στο τραπέζι του κάθεται η φτωχική οικογένεια Μπόνγκο με ρούχα γεμάτα άσπρη σκόνη απ' το χωράφι τους. Από ατύχημα, λίγη από την άσπρη σκόνη τινάζεται στο φαγητό.

Ο Λεοπόλδος γεμάτος θυμό, για να τους πείσει ότι το φαγητό τρώγεται δοκιμάζει μια μπουλιά γεμάτη άσπρη σκόνη. Εκεί γίνεται το θαύμα. Η ιστορία γνωρίζει το αλάτι.

Ανακαλύπτει ότι η γη των Μπόνγκο είναι γεμάτη ορυκτό αλάτι για αυτό δε φυτρώνει τίποτα. Αποκτά τη γη τους προκειμένου να εξασφαλίσει εργασία για την κόρη τους. Εν τέλει τους αναγκάζει να του δίνουν το αλάτι εσώκλειστοι στη γη τους, ζώντας στην εξαθλίωση.

Οι κάτοικοι του Νησιού εθίζονται στην αλατισμένη μαγειρική ξεχνώντας τα πικρά και ξινά χρόνια. Κανείς δε νοιάζεται για τους Μπόνγκο. Ένα πρωί καταφθάνει καράβι. Ο Λεοπόλδος θα δοξαστεί στους αιώνες για το αλάτι του;

Σκηνή 1

Στο εστιατόριο του Λεοπόλδου στη Νήσο Αναλάτα, ο Λεοπόλδος τα μαζεύει να κλείσει και μονολογεί. Οι οικογένεια Μπόνγκο έρχεται για φαγητό στο κλείσιμο.

Λεοπόλδος: Άντε να χαθούν, όλοι μέρα τρώνε, τρώνε τρώνε, ότι σκατά τους σερβίρω τρώνε. Όλο το νησί πρέπει να το ταΐσει ένας άνθρωπος. Με το αζημίωτο βέβαια δε λέω, έχω προνόμια. Αλλά έχω και εγώ κουρασθεί, ένα κορμί, ένα μυαλό, δυο χεράκια και ένα παρουσιαστικό το 'χω. Και τι το κάνω; Ταΐζω κάθε μέρα ιθαγενείς. Για χρυσό ξεινήσα πιτσιρικάς και έμεινα να ανακατεύω κατσαρόλες γερνώντας είκοσι χρόνια τώρα.

Η οικογένεια Μπόνγκο εισέρχονται ένας ένας στο εστιατόριο.

Μπόνγκια: Ανοιχτά είναι ελάτε.

Μπόνγκο: Μπας και είναι καλύτερα να φύγουμε;

Μπόνγκια: Έλα μέσα και φέρε και το παιδί.

Μπόνγκο: Μπόνγκι, έλα μέσα, έχει φως, ανοιχτά είναι.

Λεοπόλδος: Ωχ.. όχι ρε φίλε, ήρθαν οι Μπόνγκο, η κινούμενη μιζέρια. Υπηρέτησα όλο το νησί σήμερα, θα υπηρετώ και τους υπηρέτες; Με τίποτα. *(μουρμουράει)*

Λεοπόλδος: Κλείσαμε λεβέντες, κλείσαμε. *(φωνάζει)*

Μπόνγκια: Μα.. η ταμπέλα έξω λέει, 'οι έξω μπορούν να μπουν μέσα'

Λεοπόλδος: Και εγώ τώρα σου λέω, έξω οι μέσα, μέσα κανείς. Βγείτε και φύγετε.

Μπόνγκια: Και τι θα φάμε; Μόνο εσύ μπορείς να μας ταΐσεις κάτι ανθρώπινο. Αυτά που τρώμε εμείς μας αρρωσταίνουν.

Λεοπόλδος: Και αύριο μέρα είναι. Δίαιτα παιδιά, δίαιτα.

Μπόνγκο: Άντε καλή μου, θα κάνουμε υπομονή και αύριο πουρνό πουρνό θα 'ρθουμε. *(συνεχίζει ψιθυρίζοντας)* Όλοι στο νησί συμφωνήσαμε να μας δίνει φαΐ αυτός ο μάγειρας, ο Λεοπόλδος, άρα τον έχουμε ανάγκη. Για αυτό άλλωστε του δώσαμε την καλύτερη και πιο εύφορη γη ως αντάλλαγμα.

Λεοπόλδος: Μπρος, Μπόνγκο και κουραφέξαλα. Δρόμο. Στέκεστε εκεί και μουρμουράτε. Η γρουσουζιά στο ίδιο της το μεγαλείο.

Μπόνγκια: Μπα που κακόχρονο να 'χει, αλλά δε φταίει αυτός, φταίμε εμείς που τον μαζέψαμε ναυαγό και τον σώσαμε. *(μουρμουράει)*

(συνεχίζει ψιθυριστά ο Μπόνγκο)

Μπόνγκο: Σώπα καλή μου, αν χαθεί αυτός θα πάρει μαζί του και τα φαγιά του και πάμε χαμένοι. Θα αρρωσταίνουμε ξανά μανά. Μ' αυτόν αρχίσαμε να φυτεύουμε τόσα πράγματα απ' τους σπόρους που ξέβρασε με τα σεντούκια το ναυάγιο. Σώπα καλή μου να χαρείς.

Μπόνγκο: Πατέρα θα λιγοθυμήσω από την πείνα, δεν αντέχω.

Μπόνγκο: Ήρεμα, Μπόνγκο. Μην το σκέφτεσαι. Φορτίστηκες και σου 'ρθε σιοτοδίνη.

Μπόνγκο: Νιώθω τα πόδια μου να τρέμουν. *(πέφτει λιπόθυμη)*

Λεοπόλδος: Τι έγινε; Άρχισαν τα δράματα. Λιποθυμίες, ανορεξίες.

Μπόνγκο: Αμάν, το παιδί είναι άσπρο σαν το πανί, λιποθύμησε απ' την πείνα.

Λεοπόλδος: Ναι καλά.

Μπόνγκο: Ένα νερό, ένα νερό, νερό τ' ακούς; *(φωνάζει)*

Μπόνγκο: Φέρνω εγώ, κανένα αέρα στο παιδί. Το νου σου στο παιδί, Μπόνγκο κακομοίρη μου, το νου σου στο παιδί! *(επιστρέφει με το νερό)*

Λεοπόλδος: Φέρτο εδώ, θα το δώσω εγώ που ξέρω.

Αρπάζει το νερό και το πετάει στο πρόσωπο τη Μπόνγκο και αυτή συνέρχεται.

Λεοπόλδος: Είδες; Δεν ήταν τίποτα.

Μπόνγκο: Ευχαριστούμε. Οι γνώσεις σου, έφεραν τον πολιτισμό στον νησί μας.

Λεοπόλδος: Ε ναι. Αυτά τα ξέρω απ' το καράβι, έτσι κάναμε και στους μεθυσμένους. Στο καταραμένο αυτό μέρος δε θα μεθύσετε ποτέ, ξενέρωτοι. Και μαζί με εσάς και εγώ. 20 χρόνια στεγνός. Λυπήσουμε Θεέ μου. Τι δε θα έδινά να μπορούσα να φτιάξω ένα αμπέλι. Τι δε θα έδινά για ένα ποτηράκι κρασί!

Μπόνγκο: Καλά μας κάνεις. Εμείς δεν ξέραμε από ειβιασμούς, πριν από σένα ήμασταν όλοι ένα. Και κοίτα πως καταντήσαμε. Μάθαμε την ταπείνωση *(χαμηλοφώνως)*.

Μπόνγκο: Μπόνγκο, Μπόνγκο να καλύτερα παένουμε. Μην αναστατώνουμε περισσότερο τον κ. Λεοπόλδο.

Λεοπόλδος: Ε ναι. Αρκετά. Ήδη με καθυστερήσατε και έχω τόση δουλειά.

Μπόνγκο: Καλό βράδυ και να μας συμπαθάς.

Λεοπόλδος: Έλα εντάξει τα λέμε. *(γυρίζοντας στο μαγαζί βλέπει τον όγκο της δουλειάς)*

Λεοπόλδος: Πω πω τι σωροβωλιός είναι αυτός; Με καθυστέρησαν οι γρουσουζήδες και θα μείνω μια ζωή εδώ μέσα. Τι κάθομαι και μπαίνω σε κουβέντες. Μ' αρχίσανε το λακριντί και στέγνωσε η καταπιόνα μου. Αφού έκλεισε το μαγαζί. Δεν έκλεισε; Έκλεισε! Πας να κάνεις το καλό και το βρίσκεις μπροστά σου. Αλλά για μισό λεπτό. Τι τους έχουμε αυτούς εδώ; Εεεε, Μπόνγκο έλα δω. *(φωνάζει προς την πόρτα)* Γύρνα πίσω ρε καρδούλα μου. *(Μπόνγκα, Μπόνγκι έχουν βγει έξω)*

Μπόνγκο: Παρακαλώ.

Λεοπόλδος Θες να φάτε δυο ξεροκόμματα σούπα, που μπορεί και να τα πέταγα;

Μπόνγκο: Για πέταμα είναι;

Λεοπόλδος: Αν δε τα φάτε θα χαλάσουν και θα τα πετάζουμε, αυτό εννοώ.

Μπόνγκο: Αλλοίμονο, θέλει και συζήτηση;

Λεοπόλδος: Λοιπόν, μάζεψε τη φαμελιά σου να τα φέρω, αλλά μετά εσύ θα κάτσεις να σκουπίσεις το μαγαζί.

Μπόνγκο: Πολύ ευχαρίστως. Τα κορίτσια μου να φάνε και εγώ όλα θα τα κάμω. Όλα! Όλα θα τα κάμω.

Λεοπόλδος: Σούπα και σιούπα πάνε μαζί. Μάζεψέ τους, πάω να τα φέρω.

Σκηνή 2

Μπόνγκο: Κορίτσια, ελάτε μέσα. Ο Λεοπόλδος μας ψυχοπόνεσε και θα φάμε φαγάκι καλό απόψε.

Μπόνγκια: Μπόνγκο τι λες; Αυτός μας πέταξε έξω κλοτσηδόν.

Μπόνγκο: Ελάτε σου λέω. Έχω κάνει τις συνεννοήσεις και τα νταλαβέρια μου...

Μπόνγκια: Ωχ, έλα Μπόνγκι, για πάμε μέσα να δούμε τι θα μας ζημερώσει.

Λεοπόλδος: Για περάστε, για περάστε μικροί μου ιθαγενούληδες. Καθίστε εδώ, πάω να φέρω τη σπεςιαλιτέ και ότι είπαμε νερό και χώμα να γενεί.

Κάθονται στο τραπέζι.

Μπόνγκια: Αφεντικό της οικογένειας, μαρμαροκολόνα του σπιτιού, στεφάνι στο κεφάλι μας, κάτι πρέπει να γίνει με την κατάστασή μας. Η φτώχεια φέρνει γκρίνια και εμείς από φτώχεια έχουμε περίσσια, η γκρίνια δε θα αργήσει. Ο κόσμος στο νησί έγινε κακός τα τελευταία χρόνια και όλα αυτά για μια μπουκιά ψωμί. Μεγάλο πράγμα η πείνα.

Μπόνγκο: Θα το σενιάρουμε το πράγμα. Τι να κάνουμε που το κομμάτι γης που μας έλαχε είναι κακορίζικο. Τίποτα δε φυτρώνει.

Μπόνγκια: Μα που να φυτρώσει; Πάνω στα κοιτρώνια ή πάνω στο άσπρο χώμα; Σ' όλο το νησί μόνο εμείς έχουμε αυτό το πράγμα. Άσπρο χώμα. Μα καλά, ο πατέρας σου πως ζούσε εκεί;

Μπόνγκο: Τι πως ζούσε; Πότε δεν το 'χαμε φυτεμένο, τώρα θέλουμε να το φυτέψουμε, που πέσαμε στην ανάγκη για να 'χουμε κάτι να βάλουμε στο στόμα μας. Απλά δε μπορούμε, αυτό είναι όλο. Παλιά δουλεύαμε στα χωράφια των χωριανών, και μετά .... *(χαμηλόφωνα)* ήρθε αυτός ο Λεοπόλδος, ε και μετά δεν ξέραμε να φυτέψουμε τα φυτά που έφερε, ε και μετά μας έκαναν όλοι πέρα, ε και μετά μόνο θελήματα κάνουμε.

Μπόνγκια: Ας μην είχαμε γρήγορα πόδια και θα σου 'λεγα 'γω αν θα ζούσαμε. Ούτε χαμάληδες δε θα μπορούσαμε να είμαστε. Σε κάτι πρέπει να 'σαι χρήσιμος, την καλοσύνη δεν τη θέλει κανείς στο νησί εδώ και χρόνια. Η καλοσύνη δεν τρώγεται Μπόνγκοοοοοο.

Μπόνγκι: Μα γιατί κανείς δε θέλει την καλοσύνη;

Μπόνγκια: Προσφέρεται δωρεάν και δεν έχει αξία.

Μπόνγκο: Μη λες χαζά στο παιδί. Η καλοσύνη μας έζησε πριν τον Λεοπόλδο και τα φυτά του, μη το ξεχνάς. Το παιδί δεν τα ζησε και δεν ξέρει. Εσύ που τα ζησες δεν έπρεπε να το πεις αυτό. Όλα άλλαξαν αφότου πάτησε το ποδάρι του στην Αναλάτα ο Λεοπόλδος.

Μπόνγκο: Μπόνγκι μου, η μαρμαροκολόνα μας, το καμάρι μας, το στεφάνι μας έχει λίγο δίκιο αυτή τη φορά. Η καλοσύνη έχει αξία και μάλιστα πολύ μεγάλη. Αλλά ίσως την αναγνωρίζει μόνο όποιος είναι σε ανάγκη. Τώρα που μας έμαθε αυτός, ο Λεοπόλδος να τρώμε, η ανάγκη να έχει ο ένας τον άλλο λιγότεψε στο νησί, και μαζί με την ανάγκη και η καλοσύνη.

Μπόνγκο: Όλοι όσοι μας κοιτάνε μουρμουρίζουν μια καλημέρα και εξαφανίζονται. Μήπως τελικά κανείς δε μας εκτιμά επειδή δε μπορούμε να τον βιάψουμε; Δε θέλουμε, αλλά και να θέλαμε δηλαδή δε θα μπορούσαμε να του κάνουμε κακό.

Μπόνγκο: Μας εκτιμά. Μόνο και μόνο που δε μας φοβούνται είναι σαν να μας αγαπούν.

Μπόνγκο: Τέλος πάντων. Από θεωρία ο πατέρας σου είναι πρώτος. Εμείς τώρα εδώ κάτι πρέπει να κάνουμε για να ζήσουμε.

Μπόνγκο: Ναι ... τι λέτε να βοηθάμε τους ψαράδες.

Μπόνγκο: Ναι αμέ, θαυμάσια ιδέα, να φτιάχνουμε καλάμια.. Μόνο μη τα καβαλήσουμε μπουαχα χα χα.

Μπόνγκο: Κρύε. Μ' ακούει και το παιδί. Τι να καβαλήσουμε καημένε μου, εμείς δεν έχουμε που την κεφαλή πλύνε... Ας δοκιμάσουμε με τα καλάμια τώρα και βλέπουμε, μια φαρμελιά είμαστε..

Μπόνγκο: Ότι θέλουν τα κορίτσια μου, όλα θα τα κάμω. Όλα. Ωπ, έρχεται το φαγάκι μας και έχω μια πείνα!

Λεοπόλδος: Μεγάλη τιμή σας κάνω. Ολόκληρο αφεντικό να σας σερβίρω εγώ. Μ' αρρώστησε ο βοηθός και ορίστε. Ευχαριστώ να λέτε που δε θα σας άφησα να ψοφήσετε όλοι στο νησί.

Μπόνγκο: Είσαι άνθρωπος μάλαμα κ. Λεοπόλδε.

Λεοπόλδος: Άσε τις γαλιφιές Μπόνγκο και τρώγε γιατί έχουμε δουλίτσα μετά. (ο Λεοπόλδος του κλείνει το μάτι με νόημα και αποχωρεί)

Μπόνγκο: Τι δουλίτσα;

Μπόνγκο: Ε τίποτα θα βάλω ένα χεράκι να καθαρίσω το μαγαζί. (με ύφος καθησυχαστικό)

Μπόνγκα: Μπα; Και να σου πω, δε συμφώνησε όλο το νησί θα του στέλνει άνθρωπο κάθε μήνα να καθαρίζει δωρεάν.

Μπόνγκο: Ε αρρώστησε δεν είπε; Έτσι είπε. Το ‘πε.

Μπόνγκα: Καλά ... ας μην συγχιστώ. Ας ασχοληθούμε με αυτό το ξεροκόκαλο.

Μπόνγκο: Τι σουπίτσα ωραία είναι αυτή!!! Για τα κορίτσια μου.

(σκόβουν όλοι πάνω από τη σούπα τους, Μπόνγκο και Μπόνγκα σηκώνουν τα πιάτα τους και ρουφάνε τη σούπα μονομιές, κατεβάζουν το κεφάλι και βλέπουν το μαντήλι μέσα στη σούπα της Μπόνγκι, που δεν την είχε πει ακόμη.)

Μπόνγκα: Μπόνγκι! Αμάν το μαντηλάκι σου είναι μέσα στη σούπα! Πω πω συμφορά, γέμισε σκόνη απ’ το χωράφι μας. Πάει για πέταμα δεν τρώγεται πια η σούπα.

Μπόνγκο: Και εμείς τις δικές μας τις ήπιαμε. Πω πω συμφορά. Θα μείνει το παιδί νηστικό.

Η Μπόνγκι κλαίει γοερά – ο Λεοπόλδος παρακολουθεί από μακριά με θυμό.

Μπόνγκι: Δε φταίω ... Δεν το ήθελα ... Θεούλη μου, Ηλιοστεφανωμένε μου βοήθα με.

Μπόνγκα: Σώπα καλή μου, θα ζητήσει ο πατέρας σου μια σούπα ακόμη.

Μπόνγκο: Ωχ.

Μπόνγκα: Μπόνγκο. Ζήτα για το παιδί μια σούπα, ολόκληρο μαγαζί θα καθαρίσεις.

Μπόνγκο: Ωχ ωχ.

Μπόνγκα: Θα ζητήσω εγώ.

Μπόνγκο: Ωχ ωχ ωχ. Άστο, άστο. Θα ζητήσω, μη μας πάρει τελείως η κάτω βόλτα εδώ μέσα. Κύριε Λεοπόλδε, έρχεσαι ένα λεπτό σε παρακαλώ πολύ;

Μπόνγκα: Κάνει ότι δεν ακούει.

Μπόνγκο: Ε, δεν ακούει μάλλον. Κύριε Λεοπόλδε έρχεσαι λίγο μια στιγμή; *(με πιο έντονη φωνή)*

Μπόνγκα: Κάνει ότι δεν ακούει, σου λέω. Φώναξέ τον, αν πάθει τίποτα το παιδί αλλοίμονό σου.

Μπόνγκο: Ένα λεπτό. Προσπαθώ.

Μπόνγκα: Αλλοίμονό σου καημένε μου.

Ο Μπόνγκο με συναισθηματική φόρτιση σηκώνεται όρθιος και φωνάζει.

Μπόνγκο: Έμα πια, ρε Λεοπόλδε ακούς; Θέλουμε μια σούπα για το παιδί. Έλεος πια, τι ζητάμε τόση ώρα σαν ζητιάνοι, ένα πιάτο φαγητό που ούτως ή άλλως είσαι υποχρεωμένος να μας δώσεις. Έλεος πια. Ερείπιο η ζωή μας, έλεος.

Σκηνή 3

Λεοπόλδος: Τι είπε το στόμα σου Μπόνγκο τώρα δα;

Τι είπες απλή και ταπεινή πινέζα; Ασήμαντε, μικρέ, καθημερινέ ιθαγενούλη!

Τι είπες ανακατώστρα των νοικοκυραίων; Αιώνιο πρόβλημα. Κουκουνάρα μαδημένη.

Τι είπες πεινασμένε, πεινάλα, πειναλέε; Αντεροαλιγδωτε και ραχοκοικαλιασμένε!

Τι είπες με το δίχως δόντι στόμα σου; Βαραομούογλου και μαυρομοιραίε!

Τι είπες στραβοκάνη; Πατημένε, παρτσακλέ κάβουρα;

Τι είπες Μπόνγκο τώρα δα; Τι είπες; ΤΙ;

Μπόνγκο: Είπα μια σούπα για το παιδί. Γιατί έπεσε μέσα στο πιάτο το μαντήλι του γεμάτο σκόνη από το χωράφι μας. *(με τρεμάμενη φωνή)*

Λεοπόλδος: Φά' τη σούπα τώρα Μπόνγκο εσύ.

Μπόνγκα: Αμάν γυάλισε το μάτι του.

Μπόνγκο: Δεν τρώγεται, ηρέμησε κ. Λεοπόλδε μας.

Μπόνγκα: Μπόνγκο φεύγα από μπροστά του. Σήκω απ' το τραπέζι αμέσως.

Λεοπόλδος: Φά' τη Μπόνγκο, γιατί αν τη φάω εγώ και τρώγεται, τότε εσύ θα τις φας.

Μπόνγκο: Προς Θεού κ. Λεοπόλδε δεν τρώγεται, τι να φας εσύ και τι εγώ;

Λεοπόλδος: Φέρ' τη εδώ μικρή.

Μπόνγκο: Όχι μη.

Λεοπόλδος: Φέρε το πιάτο σου λέω.

Μπόνγκο: ΜΗ

Μπόνγκα: Μπόνγκο δώσε τη σούπα τώρα αμέσως. Τώρα!

Ο Λεοπόλδος αρπάζει το πιάτο και πίνει τη σούπα μονορούφι και τα ζουμιά τρέχουν πάνω του. Η άσπρη σκόνη είναι ορυκτό αλάτι. Είναι ο πρώτος στον κόσμο που το δοκιμάζει και μένει εκστασιασμένος να περιφέρεται χαμένος στην απόλαυση. Οι Μπόνγκο αρχίζουν να ψιθυρίζουν.

Μπόνγκα: Μπόνγκο πάει λάλησε αυτός, το 'χασε το μυαλό του. Άρπαξε το παιδί και πάμε να φύγουμε σιγά σιγά.

Μπόνγκο: Το παιδί δε θα φάει τελικά;

Μπόνγκο: Είναι τρελό το στεφάνι μου. Τι αμαρτίες πληρώνω η δόλια; Ας φάει αέρα Μπόνγκο, χορταίνει και ο αέρας. Αν κάτσουμε εδώ θα μας ξυλοφορτώσει, ο Λεοπόλδος τα 'χει χαμένα. Δε βλέπεις, στραβός είσαι;

Μπόνγκο: Μάνα, αυτός τα έχασε. Ή κάτι είχε μέσα η σούπα ή έσπασαν τα νεύρα του. Κοίτα πως γυρίζει γύρω γύρω. Αλληθώρισε.

Μπόνγκο: Έκοψε άλυσο, τον ζορίσαμε τον ανθρωπάκι, εμείς φταίμε.

Μπόνγκο: Πριν ξέχασε να πει ο Λεοπόλδος ότι είσαι και αγαθιάρης π' ανάθεμά σε.

Μπόνγκο: Τι κάνουμε τώρα φεύγουμε; Ή καθόμαστε να τον κοιτάμε να αγκαλιάζει το πιάτο και να χώνει τα χέρια του στο στόμα του.

Μπόνγκο: Πατέρα, αυτός ο άνθρωπος είναι τόσο ανισόρροπος όσο δείχνει;

Μπόνγκο: Τι να σου πω κοπέλα μου; Εγώ ένας μικρός, ασήμαντος, καθημερινός, ιθαγενούλης είμαι. Που να ξέρω τι έχουν μέσα τους αυτοί οι θαλασσινοί;

Λεοπόλδος: Τι ήταν αυτό; Τι ήταν αυτό; *(φωνάζει γεμάτος απόλαυση)*

Μπόνγκο: Μη μιλάτε καθόλου, αφήστε τον. *(ψιθυρίζει)*

Λεοπόλδος: Μη φύγετε καθίστε ένα λεπτό να συνέλθω. Φέрте μια καρέκλα. Άστο θα πάρω μόνος μου.

Μπόνγκο: Να πηγαίνουμε κ. Λεοπόλδε.

Λεοπόλδος: Είπα καθίστε μη μου το χαλάτε τώρα.

Μπόνγκο: Καλά καλά. Μπόνγκο μην απασχολείς τον κ. Λεοπόλδο, θα κάτσουμε σε μια γωνιά να περιμένουμε ένα λεπτό.

Οι Μπόνγκο κάθονται σε μια γωνιά, ο Λεοπόλδος σε μια καρέκλα. Κάθε λίγο και λιγάκι κοιτάζονται με περιέργεια σιωπηλά. Πρώτα ο Λεοπόλδος τους Μπόνγκο και μετά οι Μπόνγκο μεταξύ τους.

Μπόνγκο: Δεν έπρεπε να ζητήσω τη σούπα.

Λεοπόλδος: Τι είπε το στόμα σου Μπόνγκο τώρα δα;

Μπόνγκο: Ωχ, αρχίσαμε πάλι. Δε θα βγούμε ζωντανοί.

Λεοπόλδος: Τι είπες γιγαντιαία φωτεινή σημαδούρα; Σπουδαίε, σπάνιε, πολιτισμένε.

Τι είπες καμάρι των νοικοκυραίων; Λαμπρέ, ισόψυχε, χαριτωμένε.

Τι είπες άνθρωπε της παρέας; Ομορφάντρα, κουβαρντά και κολασμένε.

Τι είπες με το ευωδιάζον στόμα σου. Φερέλπιδα, ηρωικέ, ανδρειωμένε.

Τι είπες περπατημένη καμαρωτή μου αντιλόπη.

Τι είπες Μπόνγκιο τώρα δα; Τι είπες; ΤΙ;

Μπόνγκιο: Ανάθεμα και αν κατάλαβα με τι με στόλισες. Είπα δεν έπρεπε να ζητήσω τη σούπα. *(με τρεμάμενη φωνή)*

Μπόνγκια: Θα σταματήσεις να μιλάς καμιά φορά. Κάτι είχε μέσα η σούπα.

Λεοπόλδος: Ότι είπαμε νερό και χώμα να γενεί. Πάμε να σας τακτοποιήσω, δε μπορείτε να μου αρνηθείτε. Είμαι χαρούμενος, είμαι τυχερός, είμαι τυχερός. Η νύχτα αυτή θα μας μείνει αξέχαστη.

Μπόνγκι: Μπλέξαμε απόψε. *(χαμηλοφώνως)*

Σκηνή 4

Λεοπόλδος: Εδώ θα μου κάτσετε, στο τραπέζι του μεγάλου αρχηγού του νησιού. Σ' αυτό το τραπέζι έχουν σερβιριστεί σπουδαία πιάτα. Από καλοψημένες μηχανορραφίες, και ίντριγκες, μέχρι ωμές δολοπλοκίες και πλειτάνες, γαρνιρισμένα όλα αυτά, με ροζ σιροπάκια από πασαρέλες.

Μπόνγκα: Τι είναι όλα αυτά; Τρώγονται; Έχεις φάει Μπόνγκο ποτέ πασαρέλες ροζ;

Μπόνγκο: Παπαρδέλες δεν έχω βάλει στο στόμα μου ακόμα. Τρώγονται όλα αυτά;

Λεοπόλδος: Αν τρώγονται λέει; Έχουν πολύ πέραση, αλλά πρέπει να έχεις ένα επίπεδο να μπορείς να παραγγείλεις αυτά τα πιάτα. Σας το εύχομαι ολόψυχα στο μέλλον να καταφέρετε να μπειτε σε αυτόν τον κλειστό κύκλο και όλα να τα γευτείτε. Ζωή σημαίνει δυνατότητα. Δυνατότητα να κάνω ότι θέλω.

Μπόνγκο: Ω ρε μεγαλεία οι Μπόνγκο! Βολευτείτε κορίτσια. Ανεβαίνουμε επίπεδο.

Λεοπόλδος: Βγάλτε τα πανωφόρια σας να σας περιποιηθώ, είναι και μέσα στη σκόνη, μην έχουμε πάλι δράματα και περιστατικά. Λοιπόν, θα σας σερβίρω φρέσκο πουλί πετούμενο. Το πιάσαμε με παγίδες στην πηγή απ' το Βουνό του Θεού. Φαντάζομαι δεν έχετε φάει ποτέ κρέας στη ζωή σας; Τι λέμε τώρα. Χα.

Όλοι οι Μπόνγκο: Κρέας!! Ποτέ.

Λεοπόλδος: Κρατήστε το επίπεδο. Γιατί ο αριστοκράτης πρέπει να είναι όχι να φαίνεται λιγούρης. Χαλαρώστε. Έρχομαι αγαπημένοι μου.

Μπόνγκα: Ρε μπας και είχε τίποτα μέσα η σούπα. Μπόνγκο ακούς τι σου λέω;

Μπόνγκο: Αμάν ρε συ Μπόνγκα πάντα καχύποπτη, πάντα φέρνεις πρώτα το κακό.

Μπόνγκο: Δίκιο έχει μάνα ο πατέρας. Μια φορά αξίζουμε και εμείς να χαλαρώσουμε.

Μπόνγκα: Άντε καλά, ας εμπιστευτώ το ένστικτο το αλάνθαστο της μαρμαροκολόνας μας.

Ο Λεοπόλδος στο βάθος μονολογεί χαμηλόφωνα.

Λεοπόλδος: Τι ήταν αυτό ρε φίλε; Τι είχαν αυτά τα χαϊβάνια στα ρούχα τους; Από εκεί έπεσε μέσα αυτή η σκόνη, αυτά τα πετραδάκια τα ασπριδερά. Κάτσε να τινάξω λίγο του Μπόνγκο το πανωφόρι, μιλάμε είναι κάτασπρο. *(μιλάει στον εαυτό του)* Φέρε ένα ταψί εδώ, βάλ' το κάτω ρε Λεό και κάνε γρήγορα. Ας το τινάξω τώρα, ναυι, ωραίααα. Κάτσε με ένα σουρωτήρι να μαζέψω τη σκόνη και να το φυσήξω λιγάκι να φύγει η βρώμα του Μπόνγκο. Έτσι, μπράβο. Τα καθάρισα κάπως και να 'τα. Μικρά μικρά άσπρα πετραδάκια. Για να

δοκιμάσω. Μμμμ ναι αυτό ήταν. Ρε φίλε, αυτό τρώγεται. Λες όμως να πάθω τίποτα; Ο Λεό ποτέ δεν παθαίνει. Κάτσε τώρα ένα λεπτό να βάλω τα πετραδάκια στο ψητό πτηνό να δω τι θα γίνει. Έτσι, λίγη άσπρη σκόνη από πάνω. Για να δοκιμάσω πάλι. Μισό, μισό, όχι ακόμα. Πρέπει να δω έξω τι κάνουν μη μου μπουκάρει κανείς εδώ. Για να τους ριζώ μια φωνή.

Λεοπόλδος: *(με δυνατή φωνή)* Υπομονή καμάρια μου. Δώστε μου λίγο χρόνο. Ψήνεται σπescιαλιτέ σένια αλλά Λεοπολδέ και καταφθάνει.

Μπόνγκο: Αλλοίμονο σε εμπιστευόμαστε πλήρως.

Μπόνγκο: Μμμμ *(κάνει γκριμάτσα ειρωνική)*

Μπόνγκο: Μην αρχίζεις Μπόνγκο. Είπε, αλητέ χτένια Λεοπορδέ. Δεν είπε; Είπε.

Μπόνγκο: Είπε, είπε όλα κι όλα.

Λεοπόλδος: Λοιπόν, έλα ας δοκιμάσουμε τώρα Λεό! Ας φάμε κούκλε μου.

Δοκιμάζει το αλατισμένο ξεροψημένο πτηνό και επιβεβαιώνει ότι το αλάτι απογειώνει τη γεύση σε άλλα επίπεδα. Η ντοπαμίνη του χτυπάει κόκκινο.

Λεοπόλδος: Αυτό είναι ΦΙΛΕ! Αυτά τα άσπρα πετραδάκια, αυτή η σκόνη κάνει τη διαφορά. Μα είναι δυνατόν αυτό το υλικό να έχει σχέση με την Αναλάτα; με τους Μπόνγκο; Πω πω πω. Καμία σχέση. Όλο τον κόσμο γύρισα πριν βρεθώ ναυαγός στην κακορίζικη Αναλάτα. Πουθενά δεν το βρήκα. Θυμίζει την αλμύρα της θάλασσας, δε λέω, αλλά αυτό είναι είκοσι φορές πιο ωραίο. Συμπυκνωμένη αλμύρα ένα πράγμα που σε κάνει να νιώθεις ατελείωτη ΗΔΟΝΗ. Και το 'χω στα χέρια μου και βάζω όσο θέλω. Δε μπορεί να έχει σχέση με Αναλάτα αυτό το πράγμα, αυτό είναι ακριβώς το ανάποδο από Αναλάτα, είναι σιέτη ... τι να πω; Είναι μιλάμε σκέτη Αλάτα. Τι Αλάτα δηλαδή, Αλάτα τι, ... αμάν Αλάτα τι, Αλάτα τι, αλάτι. *(φωνάζει με ενθουσιασμό δυνατά)*. ΑΛΑΤΙ ΘΑ ΤΟ ΠΩ.

Μπόνγκο: Τι θα πεις κ. Λεοπόλδε μας;

Λεοπόλδος: *(ψιθυρίζει)*. Ωχ ακούστηκα. Σσττ, αλλοίμονό μου. *(φωνάζει)* Θα αργήσω λιγάκι καμάρια μου.

Μπόνγκο: Με την ησυχία σου, με την ησυχία σου.

Λεοπόλδος: Φίλε, βρήκα το αλάτι. Το 'χω στα χέρια μου και αν το βάλω σε κρέας ... Θεέ μου, όνειρο ζω. Αν φύγω και απ' την Αναλάτα, θα το πουλήσω σαν χρυσάφι και θα βουλιάξω στο χρήμα, στη δόξα, στην αιώνια ζωή. Θα δοξαστώ στους αιώνες. Η ιστορία θα γράψει με χρυσά γράμματα:

Ο Λεοπόλδος με το αλάτι.
Ο Λεοπόλδος με το άλας.
Λεοπόλδος ο με τ' άλας.
Λεοπόλδος ο Μεταλάς. Ο πρώτος.

Δεν είχε η μάνα μου δεύτερο. Αχ μανούλα μου. Σε έκανα περήφανη. Που να 'σαι τώρα, που να μπειροκοπάς; Αρκετά. *(Με πιο κακούργα ψιθυριστή φωνή)* Πρέπει να τους φάω το χωράφι. Από εκεί είναι η σκόνη. Το 'χω δει αυτό το χωράφι, είναι κάτασπρο κρανίου τόπος. Ετοιμάζω κάτι για φαγητό και βγαίνω έξω για διαπραγματεύσεις. Κορόιδα θα τα πιάσω τα χαϊβάνια μου. Βέβαια δε φταίω εγώ. Ο εφευρέτης πρέπει τα κονομάει όλα. Έτσι γίνεται στη ζωή.

Σκηνή 5

Μπόνγκο: Κάτι κάνει αυτός εκεί μέσα τόση ώρα.

Μπόνγκο: Αμάν ρε συ Μπόνγκο μια ζωή ο νους στο στραβό.

Μπόνγκο: Μα δεν τον άκουγες που παραμιλούσε και έκανε θόρυβο.

Μπόνγκο: Ε και; Τον άκουγα που χραμπάλευε με τα κλαπατσιμπαλά του, και τι έγινε; Η ζωή θέλει αισιοδοξία.

Μπόνγκο: Ναι αισιοδοξία και βλέποντας αυτά τα δυο μικρά, μικρά, ματάκια σου, που έχουν πεταχτεί έξω από την πείνα, ένας άνεμος αισιοδοξία μπαίνει απ' το παραθύρι μου. Κάτσε να το κλείσω κάνει ρεύμα.

Μπόνγκο: Μην την ακούς κορούλα μου εσύ. Εσύ θα είσαι καλοπροαίρετη. Γιατί αν είσαι κακοπροαίρετη και όλους τους βλέπεις στραβά μέσα στους κακούς δε θα μπορέσεις ποτέ να ξεχωρίσεις τον καλό. Ενώ, χίλιοι κακοί να σε κοροϊδέψουν, αν δε σε κάνουν σαν τα μούτρα τους, θα μπορέσεις να βρεις αυτόν τον ένα που θα σε σεβαστεί. Υπογραφή 'Μπόνγκο'.

Μπόνγκο: Ναι χίλιοι κακοί ... 300 άνθρωποι είμαστε πάνω στο νησί και ένας είναι ο Λεοπόλδος ο θαλασσινός. Πού τους είδες τους καλούς, αφού γνωρίζομαστε όλοι μεταξύ μας. Τα τελευταία χρόνια όλοι κοιτιόμαστε με καχυποψία, μη και κοροϊδέψει ο ένας τον άλλο. Μπόνγκο, μην τον ακούς θα σε πάρει στο λαιμό του. Να 'χεις το νου σου.

Λεοπόλδος: Έφτασε η σπεσιαλιτέ, για τους αγαπημένους μου Μπόνγκο. Μα πόσο σας αγαπώ! Και η αγάπη φαίνεται στο φαγητό που σας έφερα. Φαγητό είναι φροντίδα, δίνει ζωή για αυτό είναι αγάπη.

Μπόνγκο: Ευχαριστούμε, ευχαριστούμε!

Λεοπόλδος: Φτερούγες από πουλί πετούμενο και μερικές πατατούλες. Ορίστε.

Μπόνγκο: Μυρίζουν τόσο υπέροχα.

Μπόνγκο: Αχ ναι.

Λεοπόλδος: Ξεινήστε, εγώ θα κάτσω σε μια γωνίτσα να τα πούμε σαν άνθρωποι. Σαν παλιοί γνώριμοι. Αλλά, για μισό λεπτό, πάω να σας φέρω νεράκια και επιστρέφω.

Οι Μπόνγκοι καταβροχθίζουν με ενθουσιασμό το φαγητό του Λεοπόλδου και μέχρι να επιστρέψει με το νερό τους, έχουν τελειώσει.

Λεοπόλδος: *(χαμηλόφωνα)* Ωρε πείνα τα λιμάκια μου! *(εκφώνως)* Η πείνα σημαίνει ότι ζούμε ακόμη. Και όταν χορταίνουμε για μια στιγμή όλα τα ξεχνάμε και μπαίνουμε στον παράδεισο της αθανασίας, αφού σπρώχνουμε το θάνατο λίγο πιο πέρα. Σας άρεσε το φαΐ;

Μπόνγκο: Πάρα πολύ. Πρώτη φορά ένιωσα άνθρωπος πολιτισμένος.

Λεοπόλδος: Και από δω και πέρα μόνο πολιτισμένοι θα νιώθετε. Ακούστε με ένα λεπτό. Έχω κάτι πολύ σημαντικό να σας προτείνω. Έχω την προσοχή σας;

Όλοι οι Μπόνγκο: ΝΑΙ

Λεοπόλδος: Τα πράγματα εξετράπησαν προηγουμένως, όμως μέσα στο βαθύ μου το συλλογισμό, παραμένω πεπεισμένος ότι η ανθρώπινη φύσις δεν υστερεί πραότητας. Εκλιπαρώ λοιπόν στο έλεός σας καθότι, ειλικρινώς μετανιώ και ταπεινώς υποτάσσομαι στις επιθυμίες σας.

Μπόνγκο: Τι λέει;

Μπόνγκο: Τι γλώσσα είναι αυτή;

Λεοπόλδος: Τίποτα μη δίνεται σημασία. Στο καράβι είχαμε πιάσει μια φορά ένα γραμματιζούμενο και το έλεγε συνέχεια αυτό για να τον απολύσουμε να φύγει. Το χρησιμοποιώ κάθε φορά που θέλω να πω κάτι σημαντικό για να παίρνει ο νους μου μπρος. Χούγια είναι αυτά. Αυτό που λέω είναι ότι θέλω να με συγχωρήσετε και να μη με παρεξηγείτε.

Μπόνγκο: Ωπ, τι λέει.. Κάτι δεν πάει καλά, θα το τουμπάρει το χαϊβάνι μου, κάτσε να δεις. *(χαμηλόφωνα)*

Λεοπόλδος: Σκέφτηκα, μια και αρρώστησε ο βοηθός που μου όρισε το νησί, να δουλέψει η Μπόνγκο μαζί μου.

Μπόνγκο: Εγώ;

Μπόνγκο: Η Μπόνγκο;

Μπόνγκο: Τι;

Λεοπόλδος: Μισό λεπτό. Μισό λεπτό. Ακούστε με. Η Μπόνγκο είναι μεγάλη κοπέλα πια και φαίνεται πολύ άξια. Θα μπορούσε να πάρει τη θέση του βοηθού μου και θα πω στον αρχηγό να μη στείλει άλλον. Θέλω έναν άνθρωπο να επενδύσω πάνω του σε γνώσεις. Εγώ, μια μέρα θα πεθάνω και δε γίνεται η μαγειρική μου τέχνη να χαθεί μαζί μου. Σε κανένα δεν είπα τα μυστικά μου. Πρέπει όμως κάπου να μεταφέρω τη γνώση για να μη χαθεί το νησί. Και εσείς, θα πάτε πίσω στη γη σας, και θα σας φροντίζουμε εμείς. Εγώ και η Μπόνγκο, η ίδια σας η κόρη. Θα σας στέλνουμε φαγητό και θα φτιάχνουμε και το σπίτι σας

ως αντάλλαγμα. Βέβαια για να είμαι και εγώ εξασφαλισμένος θα πρέπει να μου δώσετε αυτό το άχρηστο χωράφι σας.

Μπόνγκο: Και που θα ζήσουμε εμείς;

Λεοπόλδος: Ήρεμα, ήρεμα. Εκεί θα ζείτε και κανείς δε θα σας διώξει, αλλά θα το έχω σαν εξασφάλιση, ας πούμε, αν η Μπόνγκι μάθει την τέχνη μου και με αφήσει. Εσάς θα σας φροντίζω εγώ με τη Μπόνγκι, όπως προείπα. Απλά, τον πρώτο καιρό δε θα βλέπεστε με τη Μπόνγκι, γιατί με το που σας δει, θα θέλει να γυρίσει σπίτι της. Είναι συναισθηματική κοπέλα. Δεν είναι; Είναι και φαίνεται. Για λίγο καιρό θα είστε χώρια. Σκεφτείτε το.

Μπόνγκο: Φαίνεται σπουδαία ευκαιρία για μας, για να βγούμε από τη φτώχεια μας.

Μπόνγκο: Η αλήθεια αυτή είναι. Μήπως σε πείραζε τίποτα κύριε Λεοπόλδε;

Λεοπόλδος: Μωρέ, μου έχουν τύχει πολλά για αυτό είμαι λίγο αφύσ, και διαρκώς με παρεξηγούν. Αυτό είναι όλο. Ελάτε λίγο στη θέση μου. Δε θα φύγω ποτέ από ένα νησί που δε διάλεξα να ζω. Και θα 'μαι πάντα μόνος στη ζωή μακριά απ' τη μανούλα μου. Όλο τον κόσμο γύρισα αλλά κλείστηκα εδώ. Πιέζομαι, είμαι και εγώ άνθρωπος.

Μπόνγκο: Συγινήθηκα.

Μπόνγκο: Τι να πω, αν θέλει και η Μπόνγκι. Τι λες κοριτσάκι μου; Θες να γίνεις θυσία για μας.

Μπόνγκο: Μην το ξαναπείς αυτό μάνα, νιώθω τεράστια χαρά που θα σας βοηθήσω και θα είμαι τόσο καλή και άξια. Δε θα απογοητεύσω τον κ. Λεοπόλδο για την εμπιστοσύνη που μου δείχνει.

Λεοπόλδος: Τι να πω ρε παιδιά. Με συγινήσατε και κοίτα πως τα έφερε η ζωή. Αυτή η νύχτα μοιάζει ατελείωτη, όλο ανατροπές. Αλλά αυτή δεν είναι όμως η ανθρώπινη ζωή; Αυτή είναι.

Μπόνγκο: Πρώτη φορά Μπόνγκο που είχες δίκιο. Δεν πρέπει ποτέ να είμαστε κακοπροαίρετοι.

Μπόνγκο: Εμ τα λέω εγώ αλλά ποιος με ακούει. Οι άνθρωποι στο μέσα τους έχουν το καλό.

Λεοπόλδος: Λοιπόν παιδιά, να υπογράψουμε; Βάλτε τον αντίχειρά σας στο μελάνι της σουπιάς και βάλτε το δακτυλικό σας αποτύπωμα σε αυτό το πιάτο. Τα αποτυπώματα από όλα τα μέλη της οικογένειας μαζί, σημαίνει ότι η γη ανήκει σ' αυτόν που τα έχει. Έτσι δεν κάνετε εσείς στην Αναλάτα;

Μπόνγκο: Έτσι ναι. Ήταν απόφαση του αρχηγού προ πενταετίας.

Λεοπόλδος: Ξέρω ξέρω, είχε ζητήσει και τη γνώμη μου ο αρχηγός για το θέμα αυτό. Λοιπόν, πιο καλά δε γινόταν, εγώ θα ξεκινήσω απόψε κιόλας να μαγειρεύω με την Μπόνγκι να σας δώσω να πάρετε μαζί σας, για να πάτε σπίτι σας.

Μπόνγκο: Άντε με το καλό.

Μπόνγκα: Άντε με το καλό.

Λεοπόλδος: Πάμε Μπόνγκι μέσα στην κουζίνα, έχω πολλά να σου μάθω.

Μπόνγκι: Ναιι.

Βάζουν τα δακτυλικά τους αποτυπώματα. Κάθονται στο τραπέζι ο Μπόνγκο και η Μπόνγκα και ο Λεοπόλδος με τη Μπόνγκι πάνε στην κουζίνα να μαγειρέψουν.

Σκηνή 6

(Έξι μήνες αργότερα. Βράδυ μετά το κλείσιμο του εστιατορίου, από μια μέρα γεμάτη κόσμο. Λεοπόλδος και Μπόνγκι μαζεύουν)

Μπόνγκι: Τι μέρα κ' αυτή. Νομίζω τόσο κόσμο λυσσασμένο δεν είχαμε ποτέ.

Λεοπόλδος: Μπόνγκι, όλα πάνε περίφημα.

Μπόνγκι: Αυτή η σαλτσούλα τους έχει τρελάνει όλους. Είναι όντως πολύ νόστιμη. Και όλοι ζητάνε κι άλλο, κι άλλο.

Λεοπόλδος: Η αλήθεια είναι πως είχα μια τρομερή έμπνευση τη μέρα που την έφτιαξα.

Μπόνγκι: Έχω μάθει τόσο κοντά σας κύριε Λεοπόλδε.

Λεοπόλδος: Τη μυστική αυτή συνταγή όμως, θα στην πω τελευταία. Μη μου το πας γύρω γύρω.

Μπόνγκι: Όχι, όχι, αλλοίμονο. Και τόσα που έμαθα σε έξι μόνος μήνες ..

Λεοπόλδος: Σε έβγαλαν από τη φτώχεια και σε έβαλαν στον ίδιο δρόμο.

Μπόνγκι: Ναι, ναι, αλλοίμονο. Παράπονο δεν έχω. Μόνο, να, πως να σας το πω...

Λεοπόλδος: Ωχ ωχ, να τα, να τα, να τα μας.

Μπόνγκι: Όχι, όχι αλλοίμονο, παράπονο δεν έχω. Μόνο να, τους γονείς θα ήθελα να δω, για μια στιγμή.

Λεοπόλδος: Ωχ θα συγχιστώ βραδιάτικο.

Μπόνγκι: Να ακούσω μια στιγμή την οικογενειακή μας φαγωμάρα. Του πατέρα μου την αισιοδοξία και της μάνας το θυμό. Είναι αγάπη αυτά κύριε Λεοπόλδε. Η φαγωμάρα έχει μέσα και αγάπη.

Λεοπόλδος: Αγάπη στη φτώχεια, αγάπη στα σκατά δε φυτρώνει. Τέλος.

Μπόνγκι: Ε πως; Και τα λουλούδια κοπριά θέλουν.

Λεοπόλδος: Μπόνγκι συγκεντρώσου. Είσαι μικρή και τα χείρ μπλεγμένα στο κεφάλι σου. Τα παιδιά είναι σαν τα πουλιά, ανοίγουν τα φτερά και πετάνε. Δε θα πετάξουν ποτέ αν θέλουν να κουβαλάνε τα κοτρόνια απ' το παρελθόν. Εσύ θα κοιτάξεις μπροστά. Τ' ακούς, μπροστά.

Μπόνγκι: Μπροστά ... ναι. Μα, πάνε έξι φεγγάρια που γέμισαν και άδειασαν, και ακόμα να τους δω.

Λεοπόλδος: Θα τους δεις. Κοίτα ρε φίλε μου, της έλειψε η βρώμα του Μπόνγκο. Αδιανόητα πράγματα.

Μπόνγκι: Ε πως..

Λεοπόλδος: Λοιπόν Μπόνγκι αρκετά. Δεν ακούω κουβέντα. Τέλος η συζήτηση. Αυτός που σου γεμίζει το στόμα με φαΐ, αυτός είναι ο πατέρας σου. Αυτός που σου δίνει ζωή, όχι αυτός που σε γεμίζει πίστες με την ανικανότητά του. Αυτός που σου στρώνει ένα μέλλον και σε αδειάζει απ' το άγχος της επιβίωσης, όχι αυτός που φορτώνεται στην παιδική σου πλάτη για να ζήσει. Πόση ξεφτίλα πια να χωρέσει ο ανθρώπινος νους για τέτοιους πατεράδες. Τρώνε χρόνο απ' τα παιδιά τους για να ζήσουν. Τρώνε ζωή απ' τα παιδιά τους, για να ζήσουν. Κανίβαλοι. Γεμίζουν την ανυπαρξία τους, σώνει και καλά, επειδή είναι καρπεροί. Εγώ είμαι άξιος για πατέρας, αλλά .... με έφαγαν τα παλιοβάπορα και η Αναλάτα.

Μπόνγκι: Μη θυμώνετε κύριε Λεοπόλδε.

Λεοπόλδος: Θα τους δεις, σε άλλα έξι φεγγάρια. Και κοίτα, μην εκμεταλλεύεσαι την καλοσύνη μου.

Μπόνγκι: Κύριε Λεοπόλδε. Ηρεμήστε... ότι, ότι πείτε.. το καλό που μας κάνατε δεν κρύβεται.

Λεοπόλδος: Ναι κορούλα μου. Έχω και κάτι άλλο να σου πω.

Μπόνγκι: Για το εστιατόριο;

Λεοπόλδος: Η ζωή δεν είναι μόνο η δουλειά. Ξέρεις, πόσο καλά τα πάω με τον αρχηγό του νησιού, θα το έχεις καταλάβει.

Μπόνγκι: Δε μου πέφτει λόγος, αλλά απ' ότι βλέπω κάθε βράδυ απολαμβάνει τη σαλτσούλα αλά Λεό.

Λεοπόλδος: Ο αρχηγός έχει πολλούς υιούς. Είναι απ' αυτούς είναι ο Μπαλούμ.

Μπόνγκι: Ναι το έχω δει.

Λεοπόλδος: Αααα τον έχεις προσέξει λοιπόν.

Μπόνγκι: Είναι τεράστιος.

Λεοπόλδος: Ναι, ο χοντρό Μπαλούμ, ... εεε ο Μπαλούμ

Μπόνγκι: χχχα (γελάει χαμηλόφωνα)

Λεοπόλδος: Λοιπόν, μη με διακόπτεις και με μπερδεύεις γιατί με καθυστερείς και θέλω να πάω να την πέσω να κοιτασθώ. Ο Μπαλούμ λέω, το σκέφτεται να σε πάρει για γυναίκα του, ακόμη και αν είσαι από τους Μπόγγο. Και ξέρεις πως πάνε αυτά στο νησί. Ο αρχηγός δε θέλει γιατί είσαι απ' τους Μπόγγο, αλλά τέτοιος που είναι και ο Μπαλούμ, θα βάλει νερό στο κρασί του. Δε μπορεί να κάνει αλλιώς ο αρχηγός.

(Η Μπόγγκι συννεφιάζει και δείχνει σκεπτική)

Λεοπόλδος: Βέβαια, ούτε που με νοιάζει πως τα βρίσκεται εδώ εσείς οι ιθαγενείς με τα οικογενειακά, ερωτικά και αγαπησιάρικα σας. Μου είναι τελείως αδιάφορο. Αλλά, αν γίνει αυτό. Εσύ θα ζήσεις καλά, οι γονείς σου θα ζήσουν καλά, και εγώ καλύτερα. Χαχα

Λεοπόλδος: Δε μιλάς; Τι να πεις; Εσύ σκέφτεσαι το Μπόγγκο με τα εκατό κιλά ντούχνα πάνω του. Βασιλιάς είναι και ας μη το άξιζε. Αλλά ας είναι. Λοιπόν. Εγώ πάω για ύπνο. Μάζεψε ότι έμεινε και τ' άλλα θα τα πούμε το πρωί.

Μπόγγκι: Καλό βράδυ.

Λεοπόλδος: Εντάξει.

Σκηνή 7

(Ακούγεται ένα χτύπημα στο παράθυρο της Μπόνγκι και μια ψιθυριστή φωνή. Η Μπόνγκι πετάγεται.)

Μπόνγκια: Μπόνγκι εμείς είμαστε, άνοιξε.

Μπόνγκι: Ποιος είναι μέσα στη νύχτα;

Μπόνγκια: Εμείς, η φαμελιά σου. Άνοιξε μας την πόρτα να χαρείς.

Μπόνγκι: Ένα λεπτό, δε μπορεί να είναι αλήθεια. Απαγορεύεται να έρθουν εδώ πριν δώσει άδεια ο Λεοπόλδος. Θα μας πετάξει στους δρόμους όλους.

(Ανοίγει την πόρτα και μπαίνουν μέσα σε άθλια κατάσταση η Μπόνγκια και ο Μπόνγκο. Ο Μπόνγκο με τα βίαια στέκεται όρθιος και μπορεί να μιλήσει. Η Μπόνγκι παθαίνει σοκ. Όλοι ψιθυρίζουν με ένταση)

Μπόνγκι: Τι χάλια είναι αυτά μάνα; Πατέρα γιατί δε μιλάς; Τι σας κάνανε; Τι συνέβη; Πείτε μου. Τι κάθεστε σιωπηλοί;

Μπόνγκο: Πάμε παιδί μου να φύγουμε. *(απαντά ξεψυχισμένα)*

Μπόνγκι: Τι έγινε πατέρα; Είσαι έτοιμος να πέσεις κάτω.

Μπόνγκια: Μπόνγκι, πάμε να φύγουμε, να πάμε στο βουνό του Κόρακια, απέναντι απ' το βουνό του Θεού, εκεί θα βρούμε την ηρεμία μας. Θα μας αφήσουν ήσυχους.

Μπόνγκι: Ποιοι θα μας αφήσουν, δε σας φρόντιζε ο Λεοπόλδος, τα φαγητά που στέλναμε; Δεν τα παίρνατε; Πατέρα μίλα.

Μπόνγκια: Άστον τον καημένο. Θα στα πω εγώ. Πρέπει να ετοιμαστείς να φύγουμε όμως πρώτα. Ξημερώνει. Δεν έχουμε χρόνο.

Μπόνγκι: Δεν πάω πουθενά. Καθίστε εδώ στις δυο καρέκλες να μου τα πείτε. Μισό λεπτό να φέρω ένα νερό. Μισό λεπτό. Καθίστε. Έρχομαι. *(φέρει δυο ποτήρια νερό γρήγορα και ήσυχα, ενόσω Μπόνγκια και Μπόνγκο κάθονται ξέπνοοι στις δυο καρέκλες.)*

Μπόνγκι: Ορίστε πιείτε να σταθείτε στα πόδια σας. Πείτε μου τώρα. Σας έκλεψε κανείς;

Μπόνγκο: Μπόνγκια πες της. Δε μπορώ να ανοίξω το στόμα μου.

Μπόνγκια: Μπόνγκι ο Λεοπόλδος είναι επικίνδυνος άνθρωπος. Σου έκανε κακό αυτά τα 6 φεγγάρια που πέρασαν;

Μπόνγκι: Δε μου έκανε τίποτα. Ήταν όπως πάντα. Απότομος. Αγροίκος. Θαλασσινός. Εσάς σας έκανε τίποτα;

Μπόνγκια: Άκου κόρη μου. Πάμε καλύτερα μη ξυπνήσει. Εδώ δεν είναι ασφαλές το μέρος.

Μπόνγκι: Μέσα κοιμάται σαν το ζώο. Μην φοβάσαι, τους τελευταίους μήνες ξυπνάει αργά. Πες μου σε παρακαλώ. Αυτός τα έκανε όλα έ; Αυτός φταίει για αυτά τα χάλια.

Μπόνγκια: Άκου, άκου. Φύγαμε και πήγαμε στο σπίτι μας εκείνο το βράδυ. Την άλλη μέρα το μεσημέρι εμφανίστηκε ο υιός του αρχηγού ο Μπαλούμ. Μας είπε ότι με εντολή του αρχηγού θα κάτσουμε μέσα στη γη μας τον επόμενο καιρό και απαγορεύεται να βγούμε έξω.

Μπόνγκι: Ο Μπαλούμ; Από που και ως που;

Μπόνγκιο: Εντολή αρχηγού κόρη μου. Τι να κάνουμε; Τον ακούμε τον αρχηγό.

Μπόνγκια: Μπόνγκιο. Έχε χάρη που είσαι έτοιμος να φύγεις για τον άλλο κόσμο, αλλιώς θα σου 'ριχνα μια τώρα ξανάστροφη ξεγυρισμένη.

Μπόνγκι: Έλα μάνα συνέχισε.

Μπόνγκια: Έστησε απ' έξω τρεις φύλακες, νύχτα μέρα και δε μας άφηναν να βγούμε απ' τη γη μας, γιατί ο αρχηγός είπε έχει μάρτυρες ότι κλέψαμε το Λεοπόλδο.

Μπόνγκι: Τιιι; Δεν ντρέπονται;

Μπόνγκια: Εσύ θα έμενες να βοηθάς το Λεοπόλδο μέχρι να εξετάσει ο αρχηγός την υπόθεσή μας, ενώ εμείς θα είμασταν σε κατ' οίκον περιορισμό. Και για να εξασφαλίζουμε το φαγητό μας κάτι πρέπει να κάνουμε. Έτσι μας έβαλαν να σκάβουμε το χωράφι μας και να δίνουμε το άσπρο χώμα στην κοινότητα, γιατί μας είπε διώχνει τα ζιζάνια απ' τα φυτά.

Μπόνγκι: Μη συνεχίζεις μάνα.

Μπόνγκια: Και ξέρεις κόρη μου, αν αυτό το παλιόχωμα πέσει πάνω στις πληγές σου αυτές δεν επουλώνονται ποτέ. Δεν κλείνουν.

Μπόνγκι: Σταμάτα μάνα να χαρείς.

Μπόνγκια: Τι να πω δεν ξέρω. Ρε συ Μπόνγκιο, μισοπεθαμένη μαρμαροκολώνα, μπας και έκλεψες τίποτα από το Λεοπόλδο εκείνο το βράδυ;

Μπόνγκιο: Λες και να μην το θυμάμαι; Αλλά αφού δεν είμαι κλέφτης.

Μπόνγκι: Σταματήστε.

Μπόνγκι: Και τώρα καταφέραμε να αποδράσουμε, γιατί σήμερα ξημερώνει η γιορτή του Θεού και όλοι έχουν φύγει για το βουνό. Έτσι άφησαν να μας φυλάει ένα υπναράς και φραπ την κοπανήσαμε.

Μπόνγκι: Αυτό το άσπρο χώμα. Αυτό που είχαμε στο χωράφι μας, το βάζατε σε τίποτα καφέ σακιά;

Μπόνγκι: Ναι. Όπως το σκάβαμε το χωράφι γεμίζαμε σακιά. Πέτρες, χώμα και φυτά, τα βάζαμε μέσα σε κιάτι καφέ σακιά, όπως είπες. Οι φύλακες, μας κοιτάγαν και δεν μιλάγαν. Εξέταζαν το βράδυ τα τσουβάλια, κάποια τα έπαιρναν και κάποια τα άδειαζαν μπροστά μας και μας έβαζαν να τα ξαναγεμίζουμε την επόμενη.

Μπόνγκι: Μμμ.. τέτοια τσουβάλια έφερνε ο Λεοπόλδος και εδώ. Μόνος του, τα κοιτάγε και τα καθάριζε, δεν άφηνε να δω. Μόνο ένα βράδυ τον είδα να βάζει χώμα απ' το τσουβάλι σε ένα πιάτο και να φτιάχνει σάλτσα. Την έριξε πάνω σε λίγο κρέας και το έφαγε και έκανε σαν τρελός.

Μπόνγκι: Το 'χασε και ο Λεοπόλδος και τρώει χώμα; Χάλασε ο κόσμος.

Μπόνγκι: Δεν τρώει χώμα πατέρα. Το χωράφι μας κάνει τα φαγητά πιο νόστιμα τ' ακούς; Δεν είναι μόνο τα γλυκά τα φρούτα, τα πικρά τα χόρτα και οι ξινές οι φλούδες. Είναι κιάτι διαφορετικό. Αρκετά νόστιμο. Εκείνο το βράδυ δοκίμασα και 'γω απ' αυτή τη σάλτσα στα κρυφά. Αλμυρίζει όπως η θάλασσα, αλλά καμία σχέση. Έκτοτε έρχονται όλοι και λυσάνε να φάνε απ' τη σάλτσα του. Και λίγο να τους πει δεν έχω, ότι του τελείωσε η σάλτσα, του κάνουν όλα τα χατίρια. Τους έχει κάνει όλους του χεριού του. Αυτός είναι ο αρχηγός πια.

Μπόνγκι: Απ' το χωράφι μας είναι αυτό το συστατικό;

Μπόνγκι: Ναι. Όπως εκείνο το βράδυ που έπεσε το μαντήλι μου μέσα στο πιάτο. Έπεσε μαζί μ' αυτό η σιόνη απ' το χωράφι.

Μπόνγκι: Ρε τον αλήτη. Θα 'μασταν εμείς αρχηγοί τώρα.

Μπόνγκι: Ξύπνησε και ο αγαθός. Τρέμει να βγει η ψυχή σου και ο απ' αυτός σου είναι για γάλα πρόβιο. Θεες και αρχηγιλίια.

Μπόνγκι: Σταματήστε. Αρκετά. Θα τον σκοτώσω τώρα που κοιμάται, εγώ με ένα απ' τα δικά του τα μαχαίρια.. *(φωνάζει δυνατά και ξυπνάει ο Λεοπόλδος)*

Λεοπόλδος: Εεεεεε Μπόνγκι θα σηκωθώ απάνω και θα τρέχεις να γλιτώσεις κολυμπώντας στον ωκεανό.

Μπόνγκι: Συγνώμη κύριε Λεοπόλδε.

Λεοπόλδος: Σηκώνομαι γιατί σήμερα είναι η γιορτή του Θεού του βουνού και θα γυρίσουν όλοι μαζί το βράδυ και δε θα τους προλαβαίνω.

Μπόνγκι: Όπως επιθυμείτε κύριε Λεοπόλδε. *(συνεχίζει ψιθυριστά)* Γρήγορα κρυφτείτε πίσω απ' αυτά τα μπαούλα μέχρι να βγει στην αυλή και να φύγετε για το βουνό του κόρακα.

Μπόνγκια: Προχώρα Μπόνγκιο γρήγορα. Άντε, εσύ ή θα πεθάνεις από την ταλαιπωρία ή απ' το φόβο. Το θανατικό δε το γλιτώνουμε. Το νου σου Μπόνγκι.

Μπόνγκι: Γρήγορα.... Κρυφτείτε εκεί. Δεν πάει ποτέ στα μπαούλα.

Μπόνγκιο: Άντε Μπόνγκια, παρ' τα πόδια σου.

Μπόνγκια: Εγώ να τα πάρω ή εσύ ο ξεψυχισμένος. Έλα προχώρει που μου κάνεις και υποδείξεις.

Σκηνή 8

(Ο Λεοπόλδος εισέρχεται αγουροξυπνημένος και ανοίγει το παράθυρο και κοιτάει στη θάλασσα)

Λεοπόλδος: Τι ωραία μέρα είναι αυτή! Λάδι η θάλασσα.

Μπόνγκι: Καλημέρα κύριε Λεοπόλδε.

Λεοπόλδος: Καλημέρα. Η θάλασσα είναι τόσο ήρεμη σήμερα, τόσο γλυιά. Ξημέρωσε και ο πρώτος ήλιος αστράφτει στα μάτια σου και ο ήχος αυτός .... αχ τι δε θα 'δυνα να σαλπάρω ξανά.

Μπόνγκι: Αγαπάτε τη θάλασσα πολύ, θέλετε να ξαναφύγετε ε;

Λεοπόλδος:

Όποιος τη θάλασσα έμαθε για να την έχει δρόμο,
σε σπίτι μέσα να κλειστεί τον εγεμίζει τρόμο!

Βέβαια εγώ σε σπίτι με παιδιά και γυναίκα δεν κλείστηκα. Ακόμη χειρότερα. Κλείστηκα σε ένα εστιατόριο, ο Θεός να το κάνει, να ταΐζω ιθαγενείς. Και σαν να μην έφτανε αυτό, θα μου κατέβουν το βράδυ απ' το βουνό του Θεού, λυσσασμένοι για φαΐ. Έχουμε πολύ δουλειά σήμερα, Μπόνγκι. Τα έχεις πλύνει τα τετζερέδια;

Μπόνγκι: Και βέβαια, από χθες. Ήξερα τις μας περιμένει.

Λεοπόλδος: Άντε μπράβο λουλούδι μου, καμάρι μου. Τα αφεντικά αγαπούν αυτούς που τους διώχνουν το άγχος, δε μιλούν και δεν κοστιίζουν τίποτα. Αλλιώς, αν κάτι απ' αυτά τα τρία δεν έχουν, τότε κάτι βρωμάει. Πφφφ, ρε συ τι βρωμάει εδώ μέσα;

Μπόνγκι: Τι; Τίποτα δε μου μυρίζει εμένα. *(η Μπόνγκι κοιτάει με αμηχανία στα μπαούλα που κρύβονται οι γονείς της)*

Λεοπόλδος: Σαν του Μπόνγκι τη βρώμα να 'ναι στο αέρα.

Μπόνγκι: Του πατέρα μου;

Λεοπόλδος: Σαν του Μπόνγκι ναι. Αλλά, αποκλείεται αυτός να μπορέσει να πλησιάσει εδώ.

Μπόνγκι: Γιατί; Με έχει ξεχάσει λέτε;

Λεοπόλδος: Μην αρχίζουμε πάλι με τα οικογενειακά σας συμπλέγματα. Δεν έρχεται, γιατί έχουμε κάνει μια συμφωνία και στις συμφωνίες του ήταν πάντα κύριος. *(συνεχίζει χαμηλόφωνα)* Ας μην τον φύλαγαν τρεις και θα σου έλεγα εγώ.

Λεοπόλδος: Πάω να ανοίξω τη μπαλιονόπορτα να μπει μέσα αέρας θαλασσινός. Φρέσκος, δροσερός και απολυμαντικός.

Μπόνγκι: Πάω και γω να ανοίξω το παράθυρο πάνω απ' τα μπαούλα να κάνει ρεύμα.

Μπόνγκο: Με είπε βρωμιάρη;

Μπόνγκα: Ναι παρεξηγήθηκες.

Μπόνγκι: Σσστ. Πάει να ανοίξει τώρα τη μπαλιονόπορτα, θα βγει στην αμμουδιά και θα φύγετε.

Λεοπόλδος: Μάγκωσε η καταραμένη η μπαλιονόπορτα. Εεέλλα καλή μουυ. Άντε μπράβο. Άνοιξε επιτέλους, ας πάρω μια βαθιά πρωινή ανάσα. Ααχχ. Απόλαυση! Εισπνοή, ααχχ αγαλλίαση, εισπνοή ωωχχχ τι είναι αυτό;; Μπόνγκι, τρέχα. Πουλάκια κάνουν τα μάτια μου; Βλέπω καλά.

Μπόνγκι: Τι είναι, έρχομαι να δω.

Λεοπόλδος: Αυτή η μουτζούρα στον ορίζοντα, αυτή εκεί τη βλέπεις;

Μπόνγκι: Που;

Λεοπόλδος: Εκεί μωρέ. Εκεί στη μέση.

Μπόνγκι: Δε βλέπω τίποτα.

Λεοπόλδος: Αυτή εκεί σου λέω. Βάλε το μάτι σου στο χέρι μου, εκεί που σου δείχνω κοίτα.

Μπόνγκι: Ναι, ναι βλέπω μια μουτζουρίτσα.

Λεοπόλδος: Λες να είναι καράβι; Ρε λες; Καράβι μου φαίνεται εμένα. ΚΑΡΑΒΙΙΙ! Ναιiiii. Θεέ του βουνού, λυπήθηκες και μένα το θαλασσινό, καράβι είναι Θεέ των Αναλάτι. Θεέ του βουνού άκουσες και μένα τον ξεβρασμένο. Ναι, επιτέλους ελευθερία. Θα φύγω από δω. Θα Φύγω. Γρήγορα, γρήγορα Μπόνγκι, τρέχα. Τρέχα σου λέω.

Μπόνγκι: Τι, τι να κάνω, πείτε μου.

Λεοπόλδος: Γρήγορα, Μπόνγκι, να ανάψουμε φωτιά να δούνε τον καπνό τα παιδιά. Τα παλικάρια, μη γίνει κανένα λάθος και πάνε αλλού και ξανάρθουν μετά από είκοσι χρόνια πάλι. Γρήγορα Μπόνγκι, τρέχα.

Μπόνγκι: Ναι, ναι, γρήγορα, γρήγορα.

Λεοπόλδος: Πω πω, είμαι σε πανικό. Δε μπορώ να ορίσω τα χέρια μου. Φέρε ξύλα, κατέβασε, τρέχα, πήγαινε, φέρε τα πουλιά που 'χουμε για τους 'Αναλάτι' να τα ψήσουμε τώρα. Να φάνε τα παλικάρια τα θαλασσινά. Θα φύγω Μπόνγκι. Φεύγω σου λέω.

Μπόνγκι: Πάω να τα φέρω εδώ μπροστά. Που θα βάλουμε φωτιά, στην παραλία ή στο φούρνο μέσα;

Λεοπόλδος: Μέσα Μπόνγκι, μέσα για να ψήσουμε. Τον καπνό θα τον δουν. Πω πω πω, φεύγω Μπόνγκι, είμαι ελεύθερος. Ελεύθερος σου λέω, φεύγω και σας αγαπώ όλους. Η ελευθερία μαλακώνει την ψυχή. Μπόνγκι τ' ακούς. Όλα τα μαλακώνει και όλους τους αγαπάς.

Μπόνγκι: Όλους; Όλους για όλους;

Λεοπόλδος: Ακόμη και τη βρώμα του Μπόνγκι.

Μπόνγκι: Αχ ο πατερούλης μου.

Λεοπόλδος: Ρε τρέχα σου λέω, φέρε τα κρέατα και βάλε φωτιά. Ήρθαν οι θαλασσινοί. Απόψε έχουμε γιορτή. Γιορτή έχουμε απόψε. Για να το δω το καράβι ξανά στη θάλασσα μην έφυγε. Ναι ναι, είναι καράβι, η μουτζουρίτσα έγινε κοιτάζαμ καράβι τόσο δα στον ορίζοντα. Τρέχα Μπόνγκι!!

Μπόνγκι: Τρέχω, κύριε Λεοπόλδε τρέχω. Πάω να βάλω φωτιά.

Λεοπόλδος: Άσε τα κρέατα τα φέρνω εγώ μη μου τα ρίξει κάτω. Γιορτή Μπόνγκι. Τι ευλογία αυτή η πρωινή Θεέ μου!

(Ο Λεοπόλδος φέρνει τα κρέατα και τα βάζει στη φωτιά)

Σκηνή 9

(Ο Λεοπόλδος ετοιμάζει τα εδέσματα τραγουδώντας και δοκιμάζοντας τις λιχουδιές του με μπόλικο αλάτι)

Λεοπόλδος: Φάε ψυχή μου να χαρείς. Έρχονται οι ελευθερωτές σου, έρχονται οι θαλασσινοί, αυτοί που είναι σαν και σένα και που δεν είναι σαν και αυτούς εδώ δα. Μπόνγκι το νου σου στα κρέατα, όπου να 'ναι θα θέλουν να τα βγάλουμε.

Μπόνγκι: Ναι μην ανησυχείτε καθόλου, εγώ είμαι εδώ. Για να δω. Μμμμ φαίνεται να είναι έτοιμα, να τα βγάλουμε;

Λεοπόλδος: Όχι άστα να τα κάψουμε. Τους αρέσουν καμένα.

Μπόνγκι: Αλήθεια;

Λεοπόλδος: Ρε άντε φύγε από δω με καθυστερείς. Που τους αρέσουν τα καμένα. Φύγε θα το κάνω εγώ. Έλα δω καυτό μου κρεατάκι ... έτσι .... Α μπράβο. Κάτσε εδώ στο τραπεζάκι ένα λεπτό και περιμένε να σου ρίξω τη σαλτσούλα αλλά Λεό. Μμμμ τέλειο.

Μπόνγκι: Να σας πω κύριε Λεοπόλδε, πως να είναι οι θαλασσινοί;

Λεοπόλδος: Τι πως να είναι κοπέλα μου; Κούκλοι θα είναι.

Μπόνγκι: Θα είναι απ' την γη που ήρθατε και 'σεις. Σαν και εσάς;

Λεοπόλδος: Μια φορά από εδώ να μην είναι και εγώ θα τους αγαπώ. Άσε τις φλυαρίες και τράβα στον κήπο να φέρεις φρέσκα μυρωδικά, το καράβι φτάνει σιγά σιγά και εμείς ακόμη κόβουμε βόλτες.

Μπόνγκι: Πάω ναι.

Λεοπόλδος: Άντε τρέχα, σου λέω.

(Η Μπόνγκι φεύγοντας περνάει απ' τα μπαούλα και δίνει λίγο φαγητό που 'χει κρυμμένο πρόχειρα στους Μπόνγκο)

Μπόνγκι: Ελάτε, φάτε κάτι γρήγορα και ήρεμα μη σας καταλάβει.

Μπόνγκο: Τι γίνεται; Έρχεται καράβι;

Μπόνγκι: Ναι.

Μπόνγκα: Θα κουβαληθούν και άλλοι σαν αυτόν εδώ πέρα.

Μπόνγκι: Δεν ξέρω. Πάω έξω να μαζέψω χόρτα, το νου σας. Ήρεμα.

Μπόνγκο: Μη σε μέλει.

Λεοπόλδος: Ακόμα ρε εκεί είσαι; Άντε Μπόνγκι έφτασαν, τώρα σε έπιασε η όρεξη για ξεσκόνισμα.

Μπόνγκι: Εντάξει, εντάξει πάω.

Λεοπόλδος: Τρέχα σου λέω.

Μπόνγκι: Έρχομαι αμέσως.

Λεοπόλδος: Μμμ τα ετοίμασα όλα. Για να φάω και γω, μμμ είναι τόσο νόστιμα. Θα βάλω και τα μυρωδικά που θα φέρει η Μπόνγκι και θα είναι άριστο. Για να δω έρχονται οι θαλασσινοί μου. Ναι, απ' ότι βλέπω σαν παλιός θαλασσινός σε λίγο φτάνουν, είναι τεράστιο το καράβι αυτό. Για να φάω και άλλο, αλλά αυτή τη φορά με σκέτο αλάτι από πάνω που είναι θάνατος. Πωω θάνατος... Τι τύχη και αυτή, όλοι άλλοι είναι στο Βουνό του Θεού και θα τους υποδεχτώ ολομόναχος. Θα τους δώσω να φάνε, θα γευτούν το αλάτι και μετά ... ποιος με πιάνει. Μμμ τέλειο, νόστιμο που είναι το άτιμο. Όπως τους έχω όλους του χεριού μου στην Αναλάτα, θα έχω και αυτούς και θα φύγω σ' άλλη γη και θα γεμίσω τα αμπάρια ΑΛΑΤΙ και θα γίνω πλούσιος, πλούσιος. Έρχονται, έφτασαν σχεδόν, για να φάω κι άλλο πωωω θάνατος. Είναι σκέτος θάνατος. Θάνατος. Ααααχ απόλαυση. Ααααχ ηδονή. Ααααχ δε νιώθω και πολύ καλά. Τι έγινε Λεό; Ωχχχ, ωχ, ωχ, Μπόνγκι τρέχα. Ζαλίζομαι Μπόνγκι.

(Ο Λεοπόλδος σωριάζεται στο έδαφος από εγκεφαλικό σε ημιλιπόθυμη κατάσταση, η Μπόνγκι δεν ακούει, οι Μπόνγκο βγάζουν τα κεφάλια τους απ' το μπαούλο)

Λεοπόλδος: Μπόνγκι τρέχα να με σώσεις. Πεθαίνω Μπόνγκι.

Μπόνγκο: Μπόνγκα. Πεθαίνει αυτός.

Μπόνγκα: Και τι θες τώρα να τον σώσεις εσύ;

Μπόνγκο: Δεν μπορούμε να τον αφήσουμε αβοήθητο, άνθρωποι είμαστε.

Μπόνγκα: Με το που σε δει, θα τον αποτελειώσεις.

Μπόνγκο: Άσε τα χαζά και τρέχα φώναζε τη Μπόνγκι πάω να τον βοηθήσω. Ξέρω εγώ από αυτά.

(Ο Μπόνγκο πλησιάζει γρήγορα αλλά και διστακτικά πάνω από το κεφάλι του ημιλιπόθυμου Λεοπόλδου, η Μπόνγκα τρέχει να βρει τη Μπόνγκι)

Μπόνγκο: Κύριε Λεοπόλδε; Κύριε Λεοπόλδε; Είστε καλά;

Λεοπόλδος: Μπόνγκο εσύ;

Μπόνγκο: Ναι εγώ.

Λεοπόλδος: Φτουου πέθανα τελικά, υπάρχει κόλαση και πήγα καρφί εκεί.

Μπόνγκο: Δεν πεθάνατε ακόμη κύριε Λεοπόλδε.

Λεοπόλδος: Σοβαρά;

Μπόνγκο: Σε λίγο θα πεθάνετε.

Λεοπόλδος: Πως βρέθηκες εδώ;

Μπόνγκο: Φύγαμε σήμερα τα ξημερώματα. Μην κουράζεστε, ξέρω τι έγινε, με το αλάτι, με τον αρχηγό, με όλα.

Λεοπόλδος: Και μου κρατάς το κεφάλι ρε συ Μπόνγκο;

Μπόνγκο: Ναι.

Λεοπόλδος: Είσαι μεγάλη καρδιά Μπόνγκο.

Μπόνγκο: Σσττ, μη μιλάτε, δεν κάνει καλό. Σε λίγο θα γυρίσει η Μπόνγκι με τη Μπόνγκια και όλα θα πάνε καλά.

Λεοπόλδος: Ήρθαν οι θαλασσινοί;

Μπόνγκο: Για να δω ... θέλουν λίγο ακόμα.

Λεοπόλδος: Βάλε με σε μια καρέκλα.

Μπόνγκο: Ελάτε εδώ. Καθίστε. Απαλάκια!

Λεοπόλδος: Άκου Μπόνγκο, άκου, άκου να σου πω, δε θα τους προλάβω. Η τύχη, ο Θεός, όπως θες πες το, για τους καιούς έχει μεγάλη φαντασία. Τόσο μεγάλη που εμένα μου έδωσε για τελευταία ματιά να πάρω μαζί μου απ' τον κόσμο πριν φύγω ... τη ΦΑΤΣΑ σου. Και για τελευταία μυρωδιά να οσφραίνομαι τη ΜΠΙΧΛΑ σου. Κάνε μου μια χάρη μόνο Μπόνγκο.

Μπόνγκο: Τι;

Λεοπόλδος: Να πεις ότι τ' αλάτι τ' ανακάλυψα εγώ, ο Λεοπόλδος, και ... ωχ ... και δείξε με στην καρέκλα ποιος είμαι και ... αχ ... και να με θυμούνται, τ' ακούς, ο Λεοπόλδος, να με θυμ..

Μπόνγκο: Λεοπόλδε, εεε Λεοπόλδε...

(Μπόνγκια και Μπόνγκι επιστρέφουν τρέχοντας)

Μπόνγκα: Ζει;

Μπόνγκο: Πέθανε.

Μπόνγκι: Έφτασε το καράβι. Κατέβηκαν στην παραλία και πλησιάζουν.

Μπόνγκα: Μη χαθεί το είδος του Λεοπόλδου απ' το νησί.

Μπόνγκο: Μη μιλάς έτσι για το νεκρό. Έφτασαν οι μουσαφίραϊοι. Μπόνγκι, κάτσε στην μπαλιονόπορτα να τους υποδεχθείς να βάλουμε μια μπουκιά στο στόμα μας γιατί θα μας τα φάνε όλα και εμείς πάλι πεινασμένοι θα μείνουμε, εις τους αιώνας των αιώνων.

Σκηνή 10

Μπόνγκα: Μπόνγκο, μήπως να φύγουμε πως θα τους κάνουμε καλά όλους αυτούς; Εδώ ένας ήταν ο μακαρίτης και μας διέλυσε.

Μπόνγκο: Αυτή τη φορά δε θα την πατήσουμε. Τώρα εμείς το 'χουμε τ' αλάτι και ξέρουμε πολύ καλά πως μας έφερε βόλτα ο Λεοπόλδος.

Μπόνγκα: Ε και τι; Θα γίνουμε σαν αυτόν;

Μπόνγκο: Όχι εμείς, θα είμαστε καλύτεροι. Μην ανησυχείς, έχουμε το πάνω χέρι τώρα.

Μπόνγκα: Μμμμ αυτό βλέπω.

Μπόνγκο: Έφτασαν έξω απ' το εστιατόριο, έρχονται μέσα.

Μπόνγκο: Άσε Μπόνγκι, πήγαινε φέρε αλάτι να τους κεράσουμε.

Μπόνγκο: Είχε κάτι λιχουδιές κρυμμένες στα ντουλάπια, θα φέρω αυτές.

Μπόνγκο: Άντε ναι. Μπόνγκα, τέλος το φαγητό, πάμε να τους καλωσορίσουμε.

(Μπόνγκα και Μπόνγκο, στέκονται μπροστά στους θεατές και τους καλωσορίζουν στο νησί)

Μπόνγκα: Πως είναι έτσι; Τι φάτσες στρογγυλές και μακρόστενες είναι αυτές; Δε μπορώ να μιλήσω, ξεκίνα εσύ. Εσύ είσαι η μαρμαροκολώνα του σπιτιού.

Μπόνγκο: Τώρα έγινα μαρμαροκολώνα; Κοίτα τι φοράνε! Άλλα ρούχα παρδαλά, άλλα παρτσακλά, αίσχος. Εμείς είχαμε πάντα γούστο...

Μπόνγκα: Όντως.

Μπόνγκο: Οι θαλασσινές είναι νοστιμούλες ... ε; *(κλείνει το μάτι σε μια γυναίκα απ' το κοινό και χαμογελάει πονηρά)*

Μπόνγκα: Άρπα τη.

Μπόνγκο: Τι με χαστουκίζεις μωρέ;

Μπόνγκα: Τις έλκεις το μάτι. Άσε Μπόνγκο, θα μιλήσω εγώ γιατί είσαι πεινασμένος από πολλές απόψεις... Καλοί μου θαλασσινοί καλώς ήλθατε στην Αναλάτα.

Μπόνγκο: Σε κοιτούν αμίλητοι ακούνητοι δεν καταλαβαίνουν γρι. Άσε θα τα πω εγώ που τα πάω καλά με τις ξένες γλώσσες.

Μπόνγκο: Ορίστε βρήκα τις λιχουδιές. Μπατονέτες τις έλεγε ο Λεοπόλδος.

Μπόνγκο: Κράτα τα να δώσεις όταν σου πω. Λοιπόν. Ε-ΓΩ, ΜΠΟΝ-ΓΚΟ. Εδώ, που δείχνω με τα χέρια μου, εδώ γύρω, γύρω, όλοι, ΝΕ-ΡΟ. Στη μέση, που πατώ και χοροπηδάω πάνω κάτω, Α-ΝΑ-ΛΑ-ΤΑ. ΧΩ-ΜΑ, ΓΚΕ-ΓΚΕ;

Μπόνγκο: Γιέγικε.

Μπόνγκο: Τα παίρνεις τα γράμματα Μπόνγκο.

Μπόνγκο: Καλά τα πας, φαίνεται ότι καταλαβαίνουν, συνέχισε.

Μπόνγκο: Εσείς όλοι εδώ από ΠΟΥ; (δείχνει ένα θεατή)

Μπόνγκο: Εσύ ΜΠΟΝ – ΓΚΟ αυτός ΜΟΥΝ - ΓΚΟ.

Μπόνγκο: Τους πείραξε το καράβι μάλλον. Να τους δώσω πατέρα λίγο αλατάκι να συνέλθουν;

Μπόνγκο: Α ναι, μοίρασε. ΦΑ – ΤΕ είναι ΚΑ – ΛΟ. ΚΑΛΟΟΟΟ. Δε μου φαίνονται ξεφτέρια. Θα ιδρώσω να συνεννοηθούμε. ΘΑ ΦΑ-ΕΙ ΚΑ-ΝΕΙΣ;

Μπόνγκο: Ακατάδεκτοι μου φαίνονται,. ΦΑ – ΤΕ αλλιώς τον βλέπετε αυτόν εδώ στην καρέκλα και εσείς σαν και αυτόν, ΤΕ -ΖΑ. Γελάνε, τα χαϊβάνια ρε. Πάρ' τους τον αέρα Μπόνγκο μη μας καβαλήσουν όπως ο Λεοπόλδος.

Μπόνγκο: Σώπα έφαγαν μερικοί. ΚΑ-ΛΟ Ε ΜΜΜΜ ΕΕΕΕΕ ΜΠΠΕΕΕΕΕ;

Μπόνγκο: Τους αρέσει. Πατέρα.

Μπόνγκο: Αυτό έχει μέσα Α – ΛΑ – ΤΙ. Α – ΛΑ – ΤΙ βρήκα Ε – ΓΩ ο ΜΠΟΝ – ΓΚΟ.

Μπόνγκο: Τι είπες Μπόνγκο, πάλι τα ίδια θα αρχίσουμε;

Μπόνγκο: Σσςς θα μείνω στην ιστορία ως ο εφευρέτης του αλατιού.

Μπόνγκο: Απ' το δικό μου το μαντήλι έγινε η ανακάλυψη όμως τελικά. Θέλω και γω να μείνω στην ιστορία.

Μπόνγκο: Τώρα θα δείτε και οι δυο σας που θα μείνετε. Για να τελειώνει αυτή η ιστορία επιτέλους. Μας λύσσαξε το αλάτι.

Μπόνγκο: Σώπα Μπόνγκο μη, όχι.

Μπόνγκο: Σσςς. Εγώ είμαι η κολώνα πια, γιατί το μικρόβιο του Λεοπόλδου δε θα φύγει ποτέ απ' το νησί. Πλέον, Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΒΑΖΕΙ ΤΑΞΗ.

(Η Μπόνγκο γυρίζει στο κοινό έξαλλη)

Μπόνγκια: Λοιπόν θαλασσινοί, θα σας τα πω να καταλάβετε, απλά και κατανοητά:

Ε-ΓΩ Α-ΜΟΚ

Α-ΛΑ-ΤΙ ΓΙΟΚ

Ε-ΣΕΙΣ ΝΗ-ΣΙ ΚΑ-ΠΟΥΤ

Κ' ΑΪ-ΝΤΕ Ο-ΛΟΙ ΟΥΣΤ

~ ΤΕΛΟΣ ~